Палке небо, жовтувата
Недвижима пилюга,
Млява, спека й тьманувата,
Де не глянеш, скрізь юга.

Жайворінка десь високо,
По обніжках ховрашки,
Дрік та муха, а ізбоку —
Гук незримої мошки.

Вбога царина змарніла,
Сіножаті — пожари,
Череда он зачуміла
Бреде безбаш по горі.

По підгор'ю ж геть — он пишно
Скрізь біліє солонець...
Ех, життя твоє розкішне,
Мирозданія вінець!

(1889)